

*I samband met årsmötet höll föreningens
ordförande följande betraktelse:*

Jordens sång i vårt inre

En märklig upptäckt har gjorts inom den del inom rymdforskningen som handlar om hur människor klarar en längre period där uppe i den kosmiska tystnaden. Det har visat sig att många snart tröttnar på den musik de tagit med sig på rymdresan, den som de gillar nere på jorden. Vare sig astronauten är amerikan, ryss eller har någon annan etnisk bakgrund är det en annan musik de börjar föredra. Det är inspelat regnsmatter, ljudet av brusande vatten, vind som drar genom trädkronor och fågelsång. De ljuden känner man närvaro och hemkänsla i.

Det skulle betyda att den musik och de ryt-

mer vi människor lyssnar till och som speglar olika kulturer, inte skulle vara tillfyllest om vi förpassades in i en extrem miljö, långt borta från hemmaplaneten. Det skulle också innebära att vi under våra olika kulturmönster, språk och musikpreferenser är varandra ganska lika. Det är jordens egen sång vi till sist vill höra, vilket land som än sett oss födas och växa upp.

Om det är så, betyder det inte alls att vi nedvärderar den människoskapade musiken i dess härliga mångfald och vackra lekfullhet. Vi konstaterar däremot att vi bortom och under den, är varandra mycket lika.

Likheten eller jämlikheten ligger djupare lagrad inom oss än de många skillnaderna. Alla är vi varelser som till sist helst lyssnar på jordens egen originalmusik.

I dag lever vi i ett samhälle som rymmer människor med mycket olika etniska och kulturella bakgrunder. Hur förhåller vi oss i denna mångkulturella verklighet?

Man kan å ena sidan söka efter olikheter och skillnader. Focuserar man på det sättet hittar man även det man söker. Å andra sidan kan man söka efter det lika och gemensamma och finner också då det man spanar efter. Tillämpar man båda metoderna kan man

göra fantastiska upptäckter och få en mer djupdimensionell bild av det samhälle och den värld vi lever i. Med ett sådant djupseende vidgas också en människas mentala rymd.

Det är riktigt och viktigt att se det annorlunda. Det är säkert gott för dem som kommer från Kurdistan, Bolivia eller något annat avlägset land att en svenskfödd intresserar sig för det som är specifikt för deras kulturer och traditioner. På samma sätt brukar svensken bli glad om han långt borta i en främmande världsdelen möter människor som ställer nyfikna frågor om hans för dem så exotiska land. Det är

bra att vara intresserad av variationer och olikheter och att våga olika kulturers relativa fördelar och nackdelar mot varandra.

Men det är rent farligt att *inte* vilja se det som är gemensamt och lika. De som ensidigt blåser upp skillnaderna och bara jämför det som är ädelt här med det som är uselt där, försämrar den andliga atmosfär som vi alla ska andas av och leva i. De som bara förstör olikheterna, alltid i syfte att höja upp den egna gruppen på den andras bekostnad, är ute på farliga vägar som leder till etniska konflikter och livsfarliga spänningar.

Gör man så, förnekar man den kunskap som bland andra astronauter och kosmonauter bidragit till: kunskapen om den enhet som möter oss på den djupare nivå, där det gemensamt mänskliga framträder i samma slags kärlek till den jord vi alla tillhör och i samma inre beroende av jordens egen sång.

BN